

Типично

НЕРАЗКАЗАНАТА ИСТОРИЯ

КУБАР

КУБАР

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Типично: Неразказаната история
© Филип Стоянов, Димитър Кирязов, 2018

Сюжетен редактор Александър Кълбов
Редактор Иванка Ангелова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018
Тираж: 5000 бр.
ISBN 978-954-27-2199-4

На теб и на Всички наши последователи.

ГЛАВА 1: Началото

Въпросът за смисъла на живота занимава човечеството от твърде дълго време. Толкова дълго, че човек би очаквал от расата, измислила колелото, пътуването в Космоса и препечената филийка с авокадо да стигне до някакво решение в рамките на 10 000 години. Уви, към момента отговор на заветния въпрос можеш да получиш единствено от някой философ, лудия чичо край гарата или щастливо безработния съсед от горния етаж. Тези тримата често се оказват един и същ човек. Липсата на еднозначен отговор обаче не бива да ни учудва. Защото и тук, както и като цяло в живота, всичко зависи твърде много от гледната точка.

Да вземем морето например. За типичния гларус то е тривиална част от пейзажа, на която се обръща повече внимание единствено през летния ловен сезон. А за столичанина морето е онези три дни отпуска, извоювани със зъби и нокти от

шефа – да му го таковам през три поколения – и прекарани във вадене на пясък от банските, угаждане на децата и мазане с кисело мляко, защото слънцезащитните кремове струват повече от нощувка край Смокиня.

Можем да продължим още дълго в този стил, но поради множеството оплаквания се наложи да опростим текста. Това, което се опитахме да кажем в горното изречение, е следното: лято е. Ама здраво лято.

Та в един от тези летни дни морето се радваше на безброй посетители. Слънцето препичаше препотения асфалт, а надолу по алеята ята чайки и гларуси дебнеха лакомо претъпканите капанчета, където плажуващите прилежно поддържаха фигурите си със стриктна диета от бира и цаца.

Между всички тях наперено крачеше Косьо Кочана, по паспорт Константин Стаматов, а по убеждения – крал на ивицата между нудисткия плаж и изхода за Несебър. Горд човек беше Кочана и с гордост носеше прякора си. Продаваше царевица вече шестнадесет години и клиентелата му беше разнообразна. Продавал бе царевица на мъже, жени и деца; на местни, на столичани и на чужденци; на гладни и на сити; веднъж бе продал царевица дори на една беззъба баба, която спасите-

лите тъкмо бяха измъкнали от плиткото с все още треперещи крака.

– Царевичеее! Топла, топла, млечна, е! За мъжете – зърната, за жените – кочана!

С това, последното, се гордееше особено много, тъй като му бе отнело години да го съчини и винаги предизвикваше усмивка у плажуващите. Кочана бе усвоил до съвършенство онзи специфичен маниер на викане, който макар весел и нена трапчив, недвусмислено подсказваше на слушателя, че викацията няма да млъкне скоро, ако не си купиш царевица от него.

И ето че усилията му бяха възнаградени. Към него тичешком се приближи малко момченце, цялото в пясък и усмивки. В юмручето си стискаше влажна двулевка, която бе успяло да изпроси от родителите си.

– Една, моля!

Кочана се ухили приветливо и положи термочанта на земята. Отвори капака и подкани хлапето да си избере...

И двамата замръзнаха като по команда. Гламурите литнаха във въздуха, надавайки панически кръсъци. Детските викове секнаха. Всичко, което тичаше, плуваше или летеше по плажа застина наред този нажежен до пустиннобяло миг. Дори

цацата сякаш спря да се запързва в кухните. Само една ръка се осмели да се прокрадне над близката маса в опит да докопа току-що сервираната студена биричка.

Бяха пет, строени в колона и лъскави като брѐмбари. Изникнаха иззад завоя на близкия двулентов път, а зад гумите им се носеше пушилка от прахоляк и страх. Мерцедеси G-клас, последен модел – бронирани, затъмнени стъкла, климатик, навигационна система, титаниеви джанти по поръчка, чистачки с четири скорости. Дори капачките на вентилите по гумите бяха брендиращи с малки емблеми. Рѐмженето на двигателите смути настѐпилата тишина и колите ускориха, стопявайки се в обедната мараня. Няколко десетки чифта очи ги проследиха и не се осмелиха да премигнат, докато прахът не се слегна обратно по пътя.

И също така внезапно, както бе спрял, животът продължи необезпокояван в стария си ритъм. Децата се заиграха, мъжете надигнаха халбите, а гларусите се спуснаха към пясъка, дебнейки за всяко късче риба, което паднеше по погрешка на земята. Косьо Кочана изпѐна грѐб, прокашля се и подаде царевицата на момчето. Без да изпуска от поглед пътя, по който бяха изчезнали колите.